

IN MEMORIAM

MĀRA BALTVILKA
(23.12.1943–17.09.2021)

2021. gada 17. septembrī mūžībā aizsaukta ilggadējā RTU Intelektuālā īpašuma aizsardzības daļas vadītāja inženiere Māra Baltvilka.

M. Baltvilka dzimusi 1943. gada 23. decembrī Rīgā, un pilsētā pagājusi visa viņas dzīve. 1962. gadā iestājās Rīgas Politehniskajā institūtā (RPI) un 1967. gadā absolvēja tā Aparātu būvniecības un automatizācijas fakultāti (ABAF), iegūstot inženieres tehnoloģes diplomu. M. Baltvilka studēja šķiedru materiālu mehāniskās tehnoloģijas specialitātē un ražošanas prakses laikā no 1962. gada 1. oktobra līdz 1964. gada 1. februārim strādāja par audēju kombinātā «Parīzes Komūna». Pēc RPI absolvēšanas M. Baltvilku norīkoja strādāt Latvijas Republikas Rūpniecības un enerģētikas ministrijas Latvijas Viegglās rūpniecības zinātniskās pētniecības institūtā par jaunāko zinātnisko līdzstrādnieci.

1971. gada februārī M. Baltvilka sāka strādāt RPI Zinātniskās pētniecības daļā par vecāko inženieri, 1980. gadā kļuva par Patentu informācijas grupas vadītāju. Pēc reorganizācijas Zinātniskās pētniecības daļā 1981. gadā tika izveidota Patentu nodaļa, kuras vadību uzticēja M. Baltvilcai. Viņa vairākkārt paaugstināja kvalifikāciju patentu un izgudrojumu jautājumos Maskavā, iegūtās zināšanas izmantoja arī pedagogiskajā darbā ar studentiem – 1971. gada rudenī viņa uz pāris gadiem kļuva arī par patentzinību kursa stundu pasniedzēju.

Pēc Latvijas Republikas atjaunošanas un RPI pārdēvēšanas par RTU M. Baltvilka turpināja vadīt Patentu nodaļu (no 2000 – Intelektuālā īpašuma aizsardzības daļa), veicot mācībspēku un zinātnieku izgudrojumu noformēšanu un tiesisko aizsardzību. M. Baltvilka

kopā ar RTU profesoru Jāni Greivuli (1938–2010) ir mācību līdzekļa «Intelektuālā īpašuma aizsardzība: patentzinību pamati» (2007) autori.

2011. gada 22. jūnijā M. Baltvilka pēc 40 augstskolā nostrādātiem gadiem devās pelnītā atpūtā. M. Baltvilkas mūžs noslēdzās 77 gadu vecumā Rīgā.

RTU profesore Alīda Zigmunde

LIENE ALEKSANDRA BATARE**(20.09.1981–22.09.2021)**

2021. gada 22. septembrī 40 gadu vecumā mūžība devās RTU absolvente, bijusī RTU Studentu parlamenta prezidente (2005–2007) Liene Aleksandra Batare (dzim. Āboliņa).

L. A. Batare dzimusi Rīgā 1981. gada 20. septembrī un absolvējusi Āgenskalna ģimnāziju (tagad – Rīgas Valsts vācu ģimnāzija, 1999). Sekoja studijas RTU Transporta un mašīnzinību fakultatē (MTAF), un 2005. gadā viņa ieguva inženierzinātņu bakalaura grādu mašīnzinātnē, 2010. gadā – profesionālo maģistra grādu visaptverošā kvalitātes vadībā un kvalitātes vadības sistēmu speciālista kvalifikāciju. 2002./2003. mācību gadā L. A. Batare strādāja par matemātikas skolotāju Ziemeļvalstu ģimnāzijā, no 2005. gada februāra līdz 2006. gada maijam – RTU Studiju daļas Studiju organizācijas nodaļā par 1. kategorijas speciālisti. Mācību procesa kvalitātes nodrošināšanai pēc mācību prorektora Elmāra Beķera iniciatīvas 2004. gadā sāka studentu un darbinieku aptaujāšanu ar aptaujas rezultātu datorizētu apstrādi, tāpēc bija nepieciešams darbinieks aptauju sistēmas pārraudzībai. To, strādādama RTU, darīja L. A. Batare.

No 2003. līdz 2005. gadam L. A. Batare bija RTU MTAF studentu pašpārvaldes vadītāja. 2005. gada 29. augustā kļuva par RTU Studentu parlamenta Finanšu nodaļas vadītāju, 1. novembrī – par Studentu parlamenta vadītāju, jo iepriekšējais vadītājs Oskars Priede absolvēja RTU un pārgāja darbā ārpus augstskolas. L. A. Batare RTU Studentu parlamentu vadīja līdz 2007. gada 6. novembrim, pēc tam pārstāvēja Latvijas Studentu apvienību Studiju programmu akreditācijas komisijā. RTU studentei un vienlaikus darbiniecei bija daudz pienākumu, tāpēc uz brīdi viņa studijas bija pat pārtraukusi. Taču ne visi zināja, ka viņa vēl paralēli studēja arī Latvijas Universitātē un ieguva dabaszinātņu bakalaura grādu matemātikā (2003). Tur viņa darbojās Fizikas un matemātikas fakultātes Studentu padomē.

L. A. Batare interesējās arī par psiholoģiju, dizainu, tehniku un neformālo izglītību. Brīvajā laikā labprāt ceļoja un sportoja, mācoties skolā, nodarbojās ar orientēšanās sportu. Jaunietei piemita lielas darba

spējas un optimisms, kas iedvesmoja citus un nezuda arī tad, kad nācās cīnīties ar smagu slimību. Viņas dzīvē nozīmīga vieta bija ģimenei, meitu audzināšanai.

Mūža nogalē viņa zīmēja, nākamībai paliks vāka zīmējums Alda Ķeviņa grāmatai «Ar uzticēšanos. 1. daļa. Svētība» (2021).

RTU mācībspēki, absolventi un darbinieki atceras L. A. Batari kā gaišām domām apveltītu, iedvesmojošu, vispusīgu un centīgu jaunietai, kurai bija vēl daudz mērķu un sapņu, ko diemžēl realizēt nebija lemts.

RTU profesore Alīda Zigmunde

PĒTERIS BROKS
(05.09.1938–10.12. 2021)

2021. gada 10. decembrī mūžībā devās Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu fakultātes Elektrotehnikas un elektronikas katedras ilggadējais darbinieks un laboratorijas vadītājs, RTU Goda darbinieks (2012) Pēteris Broks.

Pēteris Broks dzimis 1938. gada 5. septembrī Varakļānos. 1963. gadā absolvējis Daugavpils pedagoģiskā institūta Fizikas-matemātikas fakultāti, tur arī sācis darba gaitas – vispirms bija vecākais laborants, pēc tam – Fizikas katedras mācībspēks. 1963. gadā P. Broks pievienojās Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) kolektīvam, strādāja par laborantu RPI Daugavpils Vispārtehniskās fakultātes Teorētiskās elektrotehnikas un vispārējās elektrotehnikas laboratorijā. 1965. gadā pārcēlās uz dzīvi Rīgā un sāka strādāt Elektroenerģētikas (no 1993 – Enerģētikas un elektrotehnikas, no 2020 – Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu) fakultātes Teorētiskās elektrotehnikas katedrā par asistentu, vecāko pasniedzēju (1974), docentu (1990–1994); Elektrotehnikas un elektronikas katedras ražošanas apmācības meistarū (1994–1995), vecāko laborantu (1995–1996), laboratorijas vadītāju (1996–1998; 2002–2017). No 1998. gada septembra līdz 2002. gada decembrim P. Broks bija Elektrotehnikas teorētisko pamatu profesora grupas laboratorijas vadītājs.

Trīs reizes pabeidzis kvalifikācijas celšanas fakultāti Maskavas Enerģētiskajā institūtā (1968, 1974, 1987), stāžējies Santpēterburgas Politehniskajā institūtā (1979) un Harkivas Politehniskajā institūtā (1984).

P. Broka zinātniskās darbības virzieni bija saistīti ar elektromagnētiskajiem procesiem elektrotehnikas iekārtās, augstskolu pedagoģiju un apmācības psiholoģiju.

Mūža laikā tapušas 15 zinātniskās un 38 metodiskās publikācijas, izstrādāti un ieviesti 11 jauni laboratorijas darbi. P. Broka veidotie metodiskie mācību materiāli Latvijas Izglītības un zinātnes ministrijas (IZM) konkursā novērtēti ar Atzinības rakstu. Par darbu pie universālā laboratorijas stenda izstrādes saņemta IZM naudas prēmija.

Vairāk nekā 10 gadu P. Broks bija RPI un Latvijas teorētiskās elektrotehnikas priekšmeta studentu olimpiādes konkursa organizators.

Par aktīvu darbību barikāžu laikā Pēteris Broks apbalvots ar «1991. gada barikāžu dalībnieka Piemiņas zīmi».

RTU Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu fakultāte

VERA BRUNERE
(02.09.1931–17.01.2021)

2021. gada 17. janvārī mūžībā devās ilggadējā Materiālzinātnes un lietišķās ķīmijas fakultātes (līdz 2000 – Ķīmijas tehnoloģijas fakultāte, līdz 1986 – Ķīmijas fakultāte) docente, ķīmijas zinātņu kandidāte (1969), ķīmijas doktore (1992), valsts emeritētā zinātniece (2008) Vera Brunere.

V. Brunere dzimusi Rīgā 1931. gada 2. septembrī, absolvējusi Rīgas Industriālā politehnikuma Ķīmijas nodaļu (1953) un Latvijas Valsts universitātes Ķīmijas fakultāti (1958). RTU (1958–1990 – Rīgas Politehniskais institūts (RPI)) viņa strādāja 35 gadus. 1958. gadā V. Brunere sāka darba gaitas RPI Ķīmijas fakultātes Neorganiskās un analītiskās ķīmijas katedrā laborantes amatā, 1961. gadā pārgāja strādāt uz Vispārīgās ķīmijas katedru par asistenti, pēc tam strādāja par vecāko pasniedzēju (1968–1970), docenti (1970–1993), bija katedras vadītāja (1977–1987). V. Brunere docēja vispārīgās ķīmijas kursu, un viņas zinātniskā darba galvenais virziens bija sārmu metālu peroksīdu un superoksīdu izpēte. Publicējusi ap 100 zinātniskos un mācību metodiskos darbus, tajā skaitā četras mācību grāmatas.

Pēc aiziešanas pelnītā atpūtā, V. Brunere turpināja interesēties par mākslu un mūziku, apguva jaunās tehnoloģijas un ik dienu stundu vai divas pavadīja pie datora. Ar datora palīdzību tapa grāmatas par dzīvi un ceļojumiem: «Gatves deja» (2011), «Gaita» (2013). Bija ieceres uzrakstīt un izdot vēl kādu grāmatu, taču saistībā ar dzīvesvietas maiņu darbi neveicās tik raiti kā plānots un vēl vienas savas grāmatas izdošanu cienījamā kundze nepiedzīvoja.

V. Brunere bija inteliģenta, talantīga stāstniece un rakstītāja, kas, domājams, mantots no mātes – rakstnieces, tulkotājas, žurnālistes Veras Kacenas (1912–1999). V. Bruneres mūžs bija bagāts un darbīgs, viņa daudz ceļojusi gan pa Latviju, gan Eiropu un Āziju, pabūts arī Āfrikā, piedzīvoti, kā viņa pati atzina, gan daudzi laimes mirkļi un arī krenči, bet tāds jau ir cilvēka mūžs, kas nu ir pārtrūcis.

RTU profesore Alīda Zigmunde

JĀNIS BUBENKO
(03.02.1935–15.01.2022)

15. janvārī mūžībā devās emeritētais profesors un RTU Goda doktors (2004) Jānis Bubenko.

J. Bubenko dzimis 1935. gada 3. februārī Rīgā. Otrā Pasaules kara beigās viņa ģimene devās bēgļu gaitās uz Zviedriju.

1958. gadā J. Bubenko absolvēja Čalmeras Tehnoloģiju universitāti, iegūstot maģistra grādu. Studijas turpināja Karaliskajā Tehnoloģiju institūtā Stokholmā un 1973. gadā ieguva doktora grādu, gadu vēlāk – habilitētā doktora grādu.

Profesionālo karjeru Jānis Bubenko sāka 1961. gadā, strādājot par menedžeri uzņēmumā «Univac Skandinavia».

Akadēmiskā darba gaitu sākums meklējams 1965. gadā, kad J. Bubenko kļuva par Karaliskā Tehnoloģiju institūta asociēto profesoru. No 1977. līdz 1981. gadam viņš bija datorzinātņu un sistēmu zinātņu profesors Gēteborgas un Čalmeras Tehnoloģiju universitātēs, no 1981. līdz 2000. gadam – Karaliskā Tehnoloģiju institūta un Stokholmas Universitātes profesors.

J. Bubenko aktīvi darbojās dažādās starptautiskās datorzinātnes un informācijas tehnoloģijas asociācijās: *Association for Computing Machinery (ACM)*, *the Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) Computer Society*, un *the International Federation for Information Processing (IFIP)* u. c.

Zinātniskās intereses bija saistītas ar informācijas sistēmu izstrādes metodēm, datu apstrādes sistēmām, operētājsistēmu un konceptuālās modelēšanas metožu veikspējas analīzi. J. Bubenko ir vairāk nekā 140 publikāciju un septiņu grāmatu autors un līdzautors.

2004. gadā par nozīmīgu ieguldījumu RTU studiju procesa pilnveidošanā informācijas tehnoloģijas nozarē un zinātniskās sadarbības veicināšanā ar Zviedrijas universitātēm J. Bubenko piešķirts RTU Goda doktora nosaukums.

RTU Sabiedrisko attiecību departaments

VLADIMIRS ČUVIČINS
(17.01.1941–08.05.2022)

2022. gada 8. maijā mūžībā devās *Dr. sc. ing.* (1992), *Dr. habil. sc. ing.* (1997), RTU profesors (2000), Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu fakultātes (Elektroenerģētikas fakultātes (1958–1993; Enerģētikas un elektrotehnikas fakultātes (1993–2020)) Enerģētikas institūta profesors un vadošais pētnieks, bijušais fakultātes ilggadējais zinātņu prodekāns (2002–2011) un profesors, valsts emeritētais zinātnieks (2015) Vladimirs Čuvičins.

V. Čuvičins dzimis 1941. gada 17. janvārī Maskavas apgabalā, kopš 1946. gada dzīvoja Rīgā, kur beidzis 22. vidusskolu un 1964. gadā Rīgas Politehnisko institūtu (RPI), iegūstot inženiera elektriķa diplomu energosistēmu automatizācijas jomā. 1965. gada februārī viņš sāka strādāt RPI Elektroenerģētikas fakultātes Releju aizsardzības problēmu laboratorijā par jaunāko zinātnisko līdzstrādnieku, taču saistībā ar iesaukšanu padomju armijā jau 1. novembrī no darba augstskolā tika atbrīvots. 1966. gada decembrī atgriežoties no dienesta, V. Čuvičins atkal iestājās darbā RPI. Pēc mācībām aspirantūrā 1975. gadā aizstāvēja zinātņu kandidāta disertāciju, 1982. gadā tika ievēlēts docenta amatā Teorētiskās elektrotehnikas katedrā.

Profesors līdz 2018. gada 30. jūnijam strādāja Energosistēmu vadības un automatizācijas katedrā, līdz 2018. gada 30. augustam pildīja arī vadošā pētnieka pienākumus Enerģētikas institūtā.

V. Čuvičina zinātniskā darbība bija saistīta ar pētījumiem enerģētikas automatizācijas un relejaizsardzības jomā. Viņa vadībā veikti zinātniski pētījumi izklaidēto generatoru un viedo elektrisko tīklu jomā. Profesors ir vairāk nekā 100 zinātnisko publikāciju, vairāku mācību grāmatu, tostarp «Vadības sistēmas enerģētikā» (2004, 2006), metodisko līdzekļu un 10 patentu līdzautors. Vadījis vairākus desmitus studentu noslēguma darbu, viņa vadībā aizstāvēti divi zinātņu doktora promocijas darbi.

V. Čuvičins bija Latvijas Elektroenerģētiķu un energobūvnieku asociācijas, Latvijas Zinātnieku savienības biedrs, Latvijas Zinātnes padomes inženierzinātņu nozares eksperts, starptautisko profesionālo

apvienību (*IEEE* un *CIGRE*) biedrs un ASV enerģētikas virziena žurnāla redkolēģijas loceklis.

Profesora V. Čuvičina darbu augstu vērtēja gan kolēģi, gan vairāki tūkstoši studentu. Viņa paveiktais novērtēts arī ar Latvijas Zinātņu akadēmijas un AS «Latvenergo» balvu par pētījumiem enerģētikas automatizācijā. Profesora publikācijas par energosistēmu pretavārijas automātikas uzbūves inovatīviem risinājumiem tika atzītas par labākajām plaša mēroga starptautiskajās konferencēs (2013 – Polijā, 2014 – Slovākijā). Brīvajā laikā V. Čuvičins nodarbojās ar alpīnismu, piedalījies arī sacensībās.

Jau būdams smagi slim un formāli pensijā, profesors turpināja sadarboties ar fakultāti. Strādāja promocijas padomē, konsultēja doktorantus. Savā 63. darbības gadā RTU V. Čuvičins pabeidza zinātniskas monogrāfijas recenzēšanu. Sagaidīt grāmatas izdošanu recenzentam nebija lemts.

RTU Elektrotehnikas un vides inženierzinātņu fakultātes
Enerģētikas institūts

SANDRA DREIBERGA**(26.08.1968–23.09.2021)**

2021. gada 23. septembrī 52 gadu vecumā aprāvās RTU Liepājas studiju un zinātnes centra lektores Sandras Dreibergeras mūžs.

S. Dreiberga dzimusi 1968. gada 26. augustā Liepājā, 1993. gadā absolvējusi Latvijas Universitāti, iegūstot filoloģes kvalifikāciju.

1996. gada jūlijā S. Dreiberga sāka strādāt RTU Liepājas Mācību zinātniski tehniskā kompleksā (LMZTK; 1989–2002, RTU Liepājas filiāle (2002–2020), RTU Liepājas studiju un zinātnes centrs (no 2020)) par Mācību biroja vadītāju. Vēlāk ieņēma lektores amatu, šajā amatā strādājot līdz mūža beigām.

Paralēli pamatdarbam RTU S. Dreiberga strādāja par skolotāju RTU LMZTK tehniskajā koledžā, no 2002. līdz 2003. gadam – RTU Liepājas filiāles profesionālajā vidusskolā.

S. Dreiberga bija RTU patriote, talantīga pedagoģe, un viņas audzēkņi un darba kolēģi viņas darbu augstu vērtēja un cienīja viņu. 21. gadsimta sākumā par viņas pamatdarba vietu kļuva apdrošināšanas akciju sabiedrība «*ERGO Life Insurance*» Latvijas filiāle, kur viņa bija Kurzemes reģionālās filiāles vadītāja.

RTU profesore Alīda Zigmunde

JURIS EMSIŅŠ
(31.10.1936–20.11.2021)

2021. gada 20. novembrī mūžībā devās RTU Materiālzinātnes un lietišķās ķīmijas fakultātes (MLĶF) Dizaina tehnoloģiju institūta mācībspēks, kokapstrādes inženieris tehnologs Juris Emsiņš.

J. Emsiņš beidzis Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Mežtehnikas fakultāti. Strādājis vadošajos amatos mēbeļu ražošanas un projektēšanas uzņēmumos AS «Gaujas mēbeles», Speciālā cietkausējumu ražošanas tehnoloģiskā biroja Rīgas filiālē, mēbeļu firmā «Rīga». 2017. gadā par mūža ieguldījumu apbalvots ar nozares augstāko apbalvojumu «Zelta čiekurs».

Kopš 2002. gada dalījies pieredzē ar studentiem un kolēģiem MLĶF Dizaina tehnoloģiju institūtā, kur jaunajiem produktu dizaineriem mācījis koka izstrādājumu tehnoloģiju, projektēšanu un konstruēšanu.

J. Emsiņa sirdstēma bija kokapstrādes tehnoloģijas un mēbeļrūpniecības vēstures izpēte, tāpēc arī viens no viņa vadītajiem maģistra darbiem kļuvis par pamatu grāmatas «Latviešu koka krēsli» (2020) izveidei. J. Emsiņš ir arī monogrāfijas «Koks Latvijas valsts un tautas dzīvē» (2014) autors, kā arī vairāku enciklopēdiju par kokapstrādes attīstību Latvijā līdzautors.

Tur kur bija Juris, tur nebija garlaicīgi, jo viņš ar saviem pieredzes stāstiem aizrāva un iesaistīja diskusijā gan jaunus, gan vecus! Īpaši sirsnīgas sarunas raisīja dzeltenās kastītes klātbūtne, kas nu jau kļuvusi leģendāra, tāpat kā stāsts par divreiz noēvelēto kolēģa pēcpusi.

Studenti augsti vērtēja Jura spēju sarežģītas tehnoloģiskās operācijas izstāstīt saprotami ar vienkāršiem vārdiem. Nodarbībās aizrāva ar pieredzes stāstiem no mēbeļu ražošanas, apvienojot teorētiskās zināšanas ar amizantiem gadījumiem no reālās darba vides.

Juris lepojās ar katru studentu un, izmantojot katru iespēju, cildināja studentu sasniegumus gan studiju laikā, gan arī vēlāk – uzturēja kontaktus un vienmēr dalījās jaunumos ar kolēģiem.

Juris bija kā staigājoša kokapstrādes tehnoloģiju un mēbeļu rūpniecības vēstures enciklopēdija, jo viņš bija šos vēstures laikus piedzīvojis un *raka* vēl dziļāk.

Juris ir personība, un viņš turpinās dzīvot ikvienā no mums, arī nozarē un viņa iesāktajos darbos, ko vēl nepaguvām realizēt.

Vēlamies, lai ikviens dzird, redz un atceras Juri, tāpat kā viņš vienmēr atcerējās mūs visus.

Fragments no J. Emsiņa pateicības runas «Zelta čiekura» pasniegšanas ceremonijā 2017. gadā:

«Paldies nozarei, it sevišķi mēbeļniekiem, ar kuriem kopā esmu pavadījis vairāk nekā 60 gadu!

Paldies maniem studentiem, it sevišķi, protams, studentēm, kas ir ļāvuši uzturēt moža garu!

Paldies manai ģimenei, kas ir veiksmīgi pārcietusi visas tās neērtības, kas saistās ar manu darbu. It sevišķi padomju laika ražošanu!

Un tagad, turot šo svarīgo balvu, gribas atkal it kā atrotīt piedurknes, un ķerties pie darba..

Apsolu, ka savus Ķīpsalas *kociniekus* nepametīšu.»

Juri Emsiņu vienmēr atcerēsimies kā enerģisku, radošu, neatlaidīgu personību, kurš ar sirdi vienmēr bija un būs mēbeļnieks, kokapstrādes un mēbeļu vēstures faktu zinātājs.

Juri, dusi mierā!
Tavi Ķīpsalas *kocinieki*

VALDIS KAMPARS
(05.10.1944–23.02.2022)

2022. gada 23. februārī mūžībā devās RTU Materiālzinātnes un lietišķās ķīmijas fakultātes (MLKĻF) profesors un ilggadējs dekāns (1993–2008), Lietišķās ķīmijas institūta direktors, RTU Goda darbinieks (2019), Latvijas Zinātņu akadēmijas (LZA) akadēmiķis Valdis Kampars.

V. Kampars dzimis Priekulē, absolvējis Aizputes vidusskolu, kur, skolotājas A. Grundmanes ieinteresēts, pievērsies ķīmijai. 1970. gadā beidzis Rīgas Politehniskā institūta (no 1990 – RTU) Ķīmijas fakultāti, un viss viņa darba gājums ir pavadīts šajā fakultātē: no zinātniskā līdzstrādnieka līdz profesoram un akadēmiķim. No 1993. gada līdz 2008. gadam V. Kampars bija fakultātes dekāns, sekmīgi izvadot to cauri smagajiem pārmaiņu laikiem. Uz Ķīmijas katedras bāzes V. Kampars izveidoja Lietišķās ķīmijas institūtu.

Profesora zinātnisko pētījumu virzieni – specifiska starpmolekulāra un iekšmolekulāra sadarbība, organisko savienojumu izmantošana optiskās informācijas reģistrējošās sistēmās, fotonikā un optoelektronikā, organisko savienojumu tehnoloģija, degvielu ķīmija un tehnoloģija, atjaunojamās degvielas, vietējo izejvielu kompleksa izmantošana. V. Kampars izveidojis jaunu pētījumu virzienu «Biomasa konversija degvielās un ķīmiskos produktos, biodegvielu ķīmiskā un termokīmiskā sintēze, degvielu īpašības un to nodrošināšana», kurā tiek veikti sistemātiski pētījumi par pirmās paaudzes biodegvielas iegūšanas procesu optimizāciju un otrās paaudzes biodegvielu ieguvei katalītiskas hidrogenēšanas, hidrotermālās apstrādes un hidrodeoksigenēšanas rezultātā, kā arī biomasas pārstrādes termokīmiskiem procesiem.

2019. gadā V. Kampars izveidoja jaunu MLKĻF laboratoriju, kurā tiek pētīti un izstrādāti katalizatori, kas palīdzēs klimatam kaitīgo oglekļa dioksīdu (CO₂) pārvērst vērtīgos produktos, piemēram, degvielas izejvielās un ķīmikālijās. Jaunajā laboratorijā sākti arī ogļūdeņražu jeb sintētiskās naftas ieguves pētījumi degvielas ražošanai.

Akadēmiķis V. Kampars ilgus gadus bija LZA ģenerālsēkretārs un aktīvi darbojies arī Latvijas Augstskolu profesoru asociācijas valdē.

Profesors publicējis 105 *SCOPUS* indeksētus zinātniskos rakstus, saņēmis 10 patentu, no tiem sešus – Latvijas patentus.

V. Kampars bija RTU Senāta priekšsēdētājs (2000–2003), 2009. gadā tika atzīts par RTU Gada zinātnieku, viņš ir Gustava Vanaga medaļas un Paula Valdena piemiņas medaļas laureāts. V. Kampara pētījumi vairākkārt iekļauti gada 10 labāko Latvijas zinātnes sasniegumu sarakstos.

Profesors aizrautīgi audzināja jauno ķīmiķu paaudzi, veidojot un vadot jaunas aktuālas studiju programmas un specializācijas (ķīmiskās rūpniecības organizēšana, koksnes kompleksā pārstrāde, vides un produktu ķīmiskā atbilstība, lietišķā ķīmija), lasot lekcijas un vadot studentu noslēguma un promocijas darbus.

V. Kampara zinātniskais un pedagoģiskais darbs 2019. gadā tika novērtēts ar Triju Zvaigžņu ordeni, par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā viņš tika iecelts par ordeņa virsnieku.

RTU Materiālzinātnes un lietišķās ķīmijas fakultāte

AGRA LIPSBERGA
(22.12.1953–08.11.2021)

2021. gada 8. novembrī mūžībā devās RTU Inženierzinātņu vidusskolas (IZV) ģeogrāfijas skolotāja Agra Lipsberga.

Publicējam viņas skolnieka Džonatana Mika Melgalvja atvadu vārdus skolotājam.

Skolotāja gadu gaitā IZV skolēniem ir sniegusi daudz – no specifiskām tēmām kā minerālu saspēles iežos vai dažādi vietējo kultūru apraksti līdz visaptverošām sakarībām sistēmās, kas plešas planētas mērogā. Šie stāstījumi mums palīdzēja izprast ģeogrāfiju kā zinību par visu apkārt esošo, bijušo un topošo. Tāpat arī neizsīkstošie ceļojumu apraksti padarīja mācību stundas par ko vairāk nekā tikai teorētisku izklāstu. Viņu neapšaubāmi atcerēsies katrs, kas gatavojies jebkura līmeņa mācību olimpiādei ģeogrāfijā, un ne tikai.

Lai mierpilns pēdējais ceļojums un lai ar mums vienmēr paliek dāsni nodotās zināšanas un unikālais skats uz pasauli.

Sit tibi terra levis!

Džonatans Miks Melgalvis, RTU IZV 2021. gada absolvents

OLGA MAKSIMOVA
(02.06.1925–29.09.2021)

2021. gada 29. septembrī mūžībā devās silikātu tehnoloģijas inženiere, tehnisko zinātņu kandidāte (1953), ilggadējā Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) docētāja Olga Maksimova.

O. Maksimova dzimusi 1925. gada 2. jūnijā Pleskavā, Krievijā. 1942. gadā viņa iestājās Kazaņas Ķīmijas tehnoloģijas institūtā, taču uz laiku bija spiesta studijas pārtraukt. No 1942. gada decembra līdz 1943. gada augustam strādāja par pamatskolas skolotāju, bet augustā atsāka studēt. 1944. gada augustā O. Maksimova iestājās Ļeņingradas Tehnoloģiskajā institūtā (tagad – Sanktpēterburgas Valsts tehnoloģiju institūts), lai studētu stikla tehnoloģijas. Institūtu viņa absolvēja 1948. gada janvārī, iegūstot inženieres ķīmiķes tehnoloģes diplomu.

No 1948. gada aprīļa līdz 1949. gada decembrim O. Maksimova strādāja Berezinas stikla rūpnīcā, Kalugas apgabalā, Kozeļskā, par ķīmijas laboratorijas vadītāju, vēlāk – par ražošanas tehniskās nodaļas priekšnieci. 1950. gada janvārī iestājās Ļeņingradas Tehnoloģiskā institūta Silikātu vispārējās tehnoloģijas katedras aspirantūrā. 1953. gada aprīlī pēc tehnisko zinātņu kandidātes disertācijas aizstāvēšanas un grāda iegūšanas viņa tika nosūtīta darbā uz Latvijas Valsts universitāti, kur strādāja par Silikātu tehnoloģiju katedras asistenti, no 1955. gada – vecāko pasniedzēju.

1958. gadā O. Maksimova sāka strādāt par docenta vietas izpildītāju RPI Ķīmijas (no 1986 – Ķīmijas tehnoloģijas) fakultātes Neorganiskās ķīmijas tehnoloģijas katedrā, no 1959. gada – par docenti. No 1964. gada līdz aiziešanai pensijā 1984. gadā O. Maksimova strādāja Silikātu tehnoloģijas katedrā. Studentiem viņa mācīja stikla tehnoloģiju. Pēc pensionēšanās līdz 1989. gadam vēl katru gadu divus mēnešus strādāja.

O. Maksimova ir vairāk nekā 80 zinātnisko un metodisko darbu autore. O. Maksimova bija precējusies ar silikātu tehnoloģijas inženieri, RPI profesoru, LPSR Nopelniem bagāto zinātnes un tehnikas darbinieku (1966) Edgaru Freidenfeldu (1922–1988).

RTU profesore Alīda Zigmunde

VADIMS ŅIKITINS
(19.04.1939–18.12.2021)

2021. gada 18. decembrī mūžībā devās ilggadējais RTU Elektronikas un telekomunikāciju (līdz 2000 – Radiotehnikas un sakaru) fakultātes docētājs *Dr. sc. ing.* Vadims Ņikitins.

V. Ņikitins dzimis 1939. gada 19. aprīlī Kolomnā, Krievijā. 1964. gadā absolvēja Rīgas Politehniskā institūta (RPI, no 1990 – RTU) Automātikas un skaitļošanas tehnikas fakultāti. 1960. gadā V. Ņikitins sāka strādāt par laborantu RPI Elektroenerģētikas fakultātes Elektrosakaru un automātikas katedrā, no 1961. gada – Automātikas un skaitļošanas tehnikas fakultātes Radiotehnikas katedrā. Pēc inženiera diploma saņemšanas viņš sāka strādāt Radiotehnikas katedrā par asistentu (1964–1965), vecāko pasniedzēju (1965–1966). 1966. gadā tika nodibināta jauna fakultāte – Radiotehnikas un sakaru (no 2000 – Elektronikas un telekomunikāciju) fakultāte, un tās Teorētiskās radiotehnikas katedrā par vecāko pasniedzēju sāka strādāt V. Ņikitins. Veicot katedru reorganizāciju, 1969. gadā V. Ņikitins tika ieskaitīts par vecāko pasniedzēju Tehniskās elektrodinamikas katedrā, 1972. gadā – Radioiekārtu katedrā. 1990. gadā ievēlēts par asistentu, 1994. gadā – par docentu. V. Ņikitins 1993. gada decembrī aizstāvēja doktora disertāciju.

1999. gadā sāka strādāt par docentu Radiotehnikas institūta Apraides sistēmas profesora grupā un Radioelektroniskās aparatūras projektēšanas un ekspluatācijas profesora grupā un tajā pat gadā devās pensijā. 2006. gadā V. Ņikitins atgriezās darbā RTU, kļūstot par Radioelektroniskās aparatūras projektēšanas un ekspluatācijas profesora grupas laboratorijas vadītāju, 2007. gadā – par vadošo speciālistu, 2008. gadā – par vecāko laborantu, tad atkal laboratorijas vadītāju (2011). 2007. gadā viņš sāka pildīt arī Radiotehnikas katedras docenta pienākumus un šo amatu ieņēma līdz 2015. gada jūnijam. Viņa docētie kursi RPI / RTU bija radiotehnisko ķēžu sintēze; antenas un SAF iekārtas.

V. Ņikitins publicējis 14 zinātniskos un 15 mācību metodiskos darbus, saņēmis piecas autorapliecības.

RTU profesore Alīda Zigmunde

INTA PELČERE

(18.12.1933–13.09.2020)

2020. gada 13. septembrī mūžībā devās ķīmiķe, ilggadējā Rīgas Politehniskā institūta (RPI)/ Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) docētāja Inta Pelčere.

I. Pelčere, dzimusi Eglīte, bija rīdzeniece, dzimusi 1933. gada 18. decembrī agronoma Oskara Eglīša (1905–1971) ģimenē, studējusi Latvijas Valsts universitātes Ķīmijas fakultātes Organiskās un neorganiskās ķīmijas nodaļā, ko absolvēja 1957. gadā. Būdama studente, vadījusi fakultātes sieviešu ansambli.

Jaunā ķīmiķe I. Pelčere 1957. gada augustā sāka strādāt Zemkopības institūta Centrālajā ķīmiskajā laboratorijā par vecāko laboranti, 1958. gada septembrī – Latvijas Komunistiskās partijas Centrālkomitejas Rīgas padomju partijas skolā par ķīmijas pasniedzēju, 1959./1960. mācību gadā vadīja arī skolas vokālo ansambli. Skolas direktores 1960. gada maijā parakstītajā raksturojumā, ko I. Pelčere iesniedza RPI, teikts, ka viņa ir ļoti saticīga, atsaucīga, laba organizatore.

RPI Ķīmijas fakultātes Vispārējās ķīmijas katedrā I. Pelčere sāka strādāt par asistenti 1960. gada 1. septembrī. Pēc gada viņa iestājās aspirantūrā, ko absolvēja 1964. gadā. No 1964. gada viņa strādāja Neorganiskās un analītiskās ķīmijas (no 1985 – Neorganiskās, analītiskās un fizikālās ķīmijas) katedrā – vispirms par asistenti, tad vecāko pasniedzēju (1969–1971), docenta vietas izpildītāju (1971–1974) un docenti (1974–1991). Viņa docēja mācību priekšmetus «Vispārējā un neorganiskā ķīmija» un «Instrumentālās analīzes metodes». I. Pelčere aizstāvēja zinātņu kandidāta disertāciju un ieguva ķīmijas zinātņu kandidātes grādu (1970), kas 1992. gadā tika nostiprināts par ķīmijas doktora grādu (*Dr. chem.*). I. Pelčeres zinātniskās pētniecības darba galvenais virziens bija cikliskie β -diketoni. Viņa publicējusi vairāk nekā 30 zinātniskos un mācību metodiskos darbus.

Augstskolas mācībspēka darba gaitas I. Pelčere beidza 1991. gada vasarā.

RTU profesore Alīda Zigmunde

MIHAILS PUDŽS
(15.01.1986–27.07.2022)

2022. gada 26. jūlijā 36 gadu vecumā mūžībā devās RTU Elektronikas un telekomunikāciju fakultātes Radioelektronikas institūta lektors un pētnieks Mihails Pudžs.

M. Pudžs dzimis 1986. gada 15. janvārī, 2010. gadā absolvējis RTU, iegūstot inženierzinātņu maģistra grādu elektronikā.

2010. gadā M. Pudžs sāka augstskolas mācībspēka karjeru Rīgas Aeronavigācijas institūtā, kur līdz 2013. gadam strādāja par lektoru. 2016. gada viņš sāka strādāt RTU Elektronikas un telekomunikāciju fakultātes Radioelektronikas institūtā, ieņēma lektora un pētnieka amatu. Bijis arī Datorzinātnes un informācijas tehnoloģijas fakultātes Mākslīgā intelekta un sistēmu inženierijas katedras pētnieks. M. Pudžs ir vairāku zinātnisko publikāciju autors un līdzautors un savu dzīvi vēlējās saistīt ar zinātni, diemžēl daudzas ieceres un mērķi palika nerealizēti.

RTU IVPC

DMITRIJS PURIŠEVS
(19.05.1936–09.12.2021)

2021. gada 9. decembrī mūžībā devās ilggadējais Radiotehnikas un sakaru (no 2000 – Elektronikas un telekomunikāciju) fakultātes mācībspēks, radioinženieris, RTU Goda darbinieks (1996) Dmitrijs Puriševs.

D. Puriševs dzimis 1936. gada 19. maijā Rīgā. 1963. gadā viņš absolvēja Rīgas Politehniskā institūta (RPI) Automātikas un skaitļošanas tehnikas fakultāti (ASTF). Strādājis par laborantu Rīgas Elektromehāniskajā tehnikumā (1954–1959), par radiolokācijas staciju regulētāju armijas daļā Mežaparkā, Rīgā (1959–1963). Pēc inženiera diploma saņemšanas sāka strādāt RPI – par asistentu ASTF Radiotehnikas katedrā (1963–1964), pēc tam studēja aspirantūrā (1964–1967) un turpināja strādāt par vecāko pasniedzēju Radiotehnikas un sakaru fakultātes Teorētiskās radiotehnikas katedrā (1967–1969; 1972–1984; 1985–1994), Tehniskās elektrodinamikas katedrā (1969–1972), Daudzkanālu elektrosakaru katedrā (1984–1985). No 1994. gada bija lektors Teorētiskās radiotehnikas katedrā, no 1999. gada – Elektronikas institūta Radioelektronikas profesora grupā, no 2002. gada – Elektronikas pamatu katedrā, bija laboratorijas vadītājs (2012–2015) Elektronikas pamatu katedrā. Docējis studiju kursus: elektrisko ķēžu teorija; nelineāro elektrisko ķēžu teorija; tehniskā elektrodinamika; skaitļošanas tehnika inženieru aprēķinos un automatizētās projektēšanas pamati; elektronika medicīnā. Publicējis 24 zinātniskos un 10 mācību metodiskos darbus, saņēmis septiņas autorapliecības.

RTU profesore Alīda Zigmunde

EDGARS RAČEVSKIS
(11.07.1936–15.02.2022)

2022. gada 15. februārī mūžībā devās RTU vīru kora «*Gaudeamus*» dibinātājs un ilggadējais vadītājs, Vispārējo latviešu Dziesmu un deju svētku Goda virsdiriģents, profesors un komponists Edgars Račevskis.

E. Račevskis dzimis 1936. gada 11. jūlijā, Skrundas pagastā. Mācījies Liepājās Mūzikas vidusskolas un Jāzepa Mediņa Rīgas mūzikas vidusskolas Kordiriģēšanas nodaļā. Studijas turpinājis Latvijas Valsts konservatorijas Kordiriģēšanas nodaļā, absolvējot Andreja Krūmiņa klasi kā kordiriģents un pedagogs.

E. Račevskis bijis ilggadējs Dziesmu svētku virsdiriģents (kopš 1967); gadskārtējo Gaujienas Jāzepa Vītola Dziesmu dienu mākslinieciskais vadītājs un virsdiriģents (kopš 1988), bijis ārzemju latviešu Dziesmu svētku virsdiriģents Kanādā (1991, 1996), ASV (1997). Darbojies starptautisko studentu dziesmu svētku «*Gaudeamus*» organizācijā un guvis izcilus sasniegumus Latvijas Radio kora mākslinieciskā vadītāja un galvenā diriģenta (1963–1987) un Latvijas Nacionālās operas galvenā kormeistara amatos (1994–1997).

«Dziesmu karu» uzvaras un starptautisko koncertturneju panākumus Maestro guvis ar paša vadīto RTU vīru kori «*Gaudeamus*» (1959–1997), jaukto kori «*Sonore*» (1987–1997) un vēl citiem amatierkoriem.

Nozīmīga vieta viņa koru programmās allaž bijusi latviešu mūzikai – ne tikai klasiķu darbiem, bet arī mūsdienu komponistu jaundarbiem. Būtisks ir arī maestro devums pedagoģijas laukā – pie profesora E. Račevska Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā meistarību kaldinājuši daudzi jaunie kordiriģenti.

Sākot no pagājušā gadsimta 90. gadiem, E. Račevskis aktīvi darbojās kompozīcijas laukā, bija Latvijas Komponistu savienības Goda biedrs. Izdevniecība «*Musica Baltica*» laidusi klajā trīs E. Račevska kormūzikas krājumus – «*Grāmata vīru korim*» (2019), «*Grāmata jauktam korim*» (2019) un «*Grāmata sievu un bērnu korim*» (2020), kā arī «*Solo dziesmas*» (2021).

E. Račevskis ir Trīs Zvaigžņu ordeņa virsnieks, 1994. gadā saņēmis valsts augstāko apbalvojumu mūzikā – Lielo Mūzikas balvu par koru «*Gaudeamus*» un «*Sonore*» sniegumu XXI Vispārējo latviešu Dziesmu svētku koru sacensībās. 2016. gadā viņš saņēmis Lielo Mūzikas balvu par mūža ieguldījumu Latvijas mūzikā. E. Račevskis apbalvots ar Barikāžu piemiņas medaļu par patriotisku Latvijas aizstāvēšanu.

2021. gada nogalē Maestro tika godināts ar Ministru kabineta balvu par mūža ieguldījumu Latvijas kora mākslas un Vispārējo latviešu Dziesmu un deju svētku tradīcijas stiprināšanā un attīstībā.

«Mūžu mūžos būs dziesma» un pozitīvas atmiņas par mūsu mīlo un cienījamo RTU vīru kora «*Gaudeamus*» dibinātāju un diriģentu Edgaru Račevski.

RTU Kultūras centrs

ROLANDS RIKARDS
(15.12.1942–03.02.2022)

2022. gada 3. februārī mūžībā aizsaukts RTU profesors, zinātnieks un politiķis *Dr. sc. ing.* Rolands Rikards.

R. Rikards dzimis 1942. gada 15. decembrī Rīgā. 1966. gadā absolvējis Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) Celtniecības fakultāti. No 1966. līdz 1981. gadam viņš strādāja Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Zinātņu akadēmijas Polimēru mehānikas institūtā par zinātnisko līdzstrādnieku, bija institūta neklātienes aspirants.

1970. gadā R. Rikards aizstāvēja tehnisko zinātņu kandidāta disertāciju. Strādāja par pusslodzes docentu RPI Aparātu būvniecības un automatizācijas fakultātes Materiālu pretestības katedrā (1974–1981). 1981. gadā pārnāca strādāt uz pilnu slodzi minētajā katedrā par docentu (1981–1986), profesoru (1986–1994).

Tehnisko zinātņu doktora grādu R. Rikards ieguva 1983. gadā Maskavas Elektronikas mašīnbūves institūtā. 1992. gadā grāds nostrificēts par *Dr. sc. ing.*

No 1994. gada R. Rikards bija RTU Būvniecības fakultātes profesors – strādāja Mehānikas institūtā, Konstruktiju aprēķina profilinstitūtā, Būvkonstruktiju automatizētās projektēšanas grupā. 2001. gadā viņam tika uzticēti RTU Materiālu un konstruktiju institūta direktora pienākumi. Tos viņš veica līdz 2008. gadam. Docētie mācību priekšmeti: materiālu sabrukuma teorija; modernie materiāli būvniecībā. Bija Būvniecības nozares profesoru padomes priekšsēdētājs.

Ar vieslekcijām (1992–2006) bijis Anglijā, ASV, Austrijā, Dānijā, Grieķijā, Holandē, Itālijā, Portugālē, Vācijā. R. Rikards ir vairāk nekā 400 zinātnisko un mācību metodisko darbu, tajā skaitā piecu monogrāfiju, autors.

R. Rikarda zinātniskās intereses bija saistītas ar kompozītu un polimēru materiālu mehāniku, materiālu īpašību optimizāciju un identifikāciju, kompozītu materiālu plīsuma mehāniku, čaulu teoriju, galīgo elementu metodi.

No 1990. līdz 1992. gadam R. Rikards bija Baltijas valstu sadarbības žurnāla «*Revue Baltique*» redaktors.

1992. gadā viņš kļuva par Latvijas Zinātņu akadēmijas korespondētājlocekli, 1997. gadā – akadēmiķi. R. Rikards tika ievēlēts par Latvijas pārstāvi Starptautiskajā Skaitliskās mehānikas asociācijā *IACM* (no 1991), bija viens no Starptautiskās Konstruksiju un starpdisciplīnu optimizācijas biedrības *ISSMO* dibinātājiem (1995).

R. Rikardam rūpēja Latvijas nākotne. 1988. gadā viņš bija viens no RPI Latvijas Tautas frontes atbalsta grupas dibinātājiem. No 1990. līdz 1993. gadam – Latvijas Republikas Augstākās Padomes deputāts. Būdams viens no četriem sākotnējiem 1990. gada 4. maija Neatkarības deklarācijas autoriem, viņš ir devis neatsveramu ieguldījumu Latvijas valsts atjaunošanā.

R. Rikards strādāja pie Latvijas Republikas pilsonības atjaunošanas likuma, Imigrācijas likuma, Konstitucionālā likuma par cilvēka un pilsoņu tiesībām un 5. Saeimas vēlēšanu likuma, aktīvi darbojās Eiropas Kustībā Latvijā. R. Rikards bija tieslietu ministra Egila Levita padomnieks (1993–1994) un Augstākās Padomes Latvijas Tautas frontes deputātu kluba valdes loceklis (no 2001).

R. Rikards apbalvots ar 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi. 1996. gadā saņēmis Frīdriha Candra balvu par pētījumiem kompozītu materiālu mehānikā. Par nopelniem zinātniskajā darbā 1997. gadā viņam piešķirta Triju Zvaigžņu ordeņa Zelta Goda zīme. 2000. gadā Rolands Rikards saņēmis arī III šķiras Triju Zvaigžņu ordeni.

RTU Sabiedrisko attiecību departaments

FRANCIS SUDNIEKS
(22.09.1933–15.01.2022)

2021. gada 15. janvārī mūžībā devās satiksmes ceļu inženieris mehāniķis, asociētais profesors, RTU Goda darbinieks (1994) *Dr. sc. ing.* Francis Sudnieks.

F. Sudnieks dzimis 1933. gada 22. septembrī Daugavpilī. Bērnību un jaunības gadus aizvadīja Jasmuižas «Mūrlaužos», kur netālu no mājām gāja Sanktpēterburgas–Varšavas dzelzceļš. Kā pats F. Sudnieks norādījis autobiogrāfijā – tas pusaudzā gados radījis zināmas emocijas, un, vectēva mudināts, absolvējot vidusskolu, izvēlējies dzelzceļa transporta inženiera specialitāti.

No 1951. līdz 1956. gadam F. Sudnieks studēja Maskavas Dzelzceļu transporta institūta Inženierpedagoģijas fakultātē, apgūstot dzelzceļu transporta ritošā sastāva inženiera un inženiera pedagoga specialitāti.

No 1957. līdz 1960. gadam studēja Leņingradas Dzelzceļu transporta institūta Mehānikas fakultātē, apgūstot dīzeļlokomotīves un dīzeļlokomotīvu saimniecības specialitāti. Līdztekus studijām F. Sudnieks strādāja Daugavpils dzelzceļnieku skolā par mācību meistarū (1956–1958), pēc tam – pedagogu, no 1959. līdz 1962. gadam bija skolas direktors. No 1962. gada viņa darba gaitas saistītas ar Rīgas Politehnisko institūtu (RPI; no 1990 – RTU). F. Sudnieks bija Daugavpils Vispārtehniskās vakara un neklātienes fakultātes asistents (1962–1963), vecākais pasniedzējs (1963–1967; 1971–1972), docenta vietas izpildītājs (1972–1974), docents (1974–1983) un vadīja Mašīnbūves katedru (1972–1983). No 1967. līdz 1971. gadam viņš mācījās RPI aspirantūrā un ieguva par tehnisko zinātņu kandidāta grādu (1971), kas 1992. gadā tika nostrificēts par *Dr. sc. ing.*

No 1983. līdz 1994. gadam F. Sudnieks strādāja par docentu RPI / RTU Aparātu būvniecības un automatizācijas fakultātē (ABAF), bija tās dekāna vietnieks (1992–1994).

1994. gadā, ABAF apvienot ar Mehānikas un mašīnbūvniecības fakultāti un izveidojot Mašīnzinību fakultāti (no 2000 – Transporta un mašīnzinību, no 2015 – Mašīnzinību, transporta un aeronautikas fakultāte) F. Sudnieks turpināja strādāt par docentu un asociēto

profesoru (no 1997). Viņš pildījis arī fakultātes zinātniskā sekretāra (1994–2005) un dekāna vietnieka pienākumus (2002–2003), ir fakultātes Zelta zobrata laureāts (2008). F. Sudniekam piešķirts valsts emeritētā zinātnieka statuss (2017).

F. Sudnieks pedagoģiskajam darbam veltījis vairāk nekā 50 gadu. Vadījis studiju kursus, kas ietver mašīnu mehānismu un automātisko līniju teoriju, tehnoloģisko procesu automatizāciju, elastīgās ražošanas tehnoloģiju, mašīnu un aparātu elementus, pneimotehniku. Ir vairāku mācību grāmatu un mācību metodisko līdzekļu autors un līdzautors. Zinātniskās darbības pamatvirziens – salikšanas tehnoloģisko procesu automatizācija un optimizācija, apstrādes procesu automatizācija.

RTU Mašīnzinību, transporta un aeronautikas fakultātes
Mašīnbūves un mehatronikas katedra

VIKTORS VALGUMS
(27.05.1948–02.09.2021)

2021. gada 2. septembrī mūžībā devās arhitekts un pedagogs, Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) Celtniecības fakultātes Arhitektūras nodaļas absolvents (1972) Viktors Valgums.

V. Valgums dzimis 1948. gada 27. maijā Aizputē. 1972. gadā RPI ieguva arhitekta kvalifikāciju. 1975. gadā uzņemts Latvijas Arhitektu savienībā. No 1972. līdz 1989. gadam V. Valgums strādāja institūtā «Pilsētprojekts». 1979. gadā viņš pārņēma 5. darbnīcas vadību no arhitekta Modra Ģelža, kurš bija V. Valguma diplomprojekta vadītājs. Pēc Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas V. Valgums dibināja un vadīja arhitektu biroju «Zenico projekts».

Arhitekts V. Valgums piedalījies Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijas ēkas, sanatorijas «Rīgas Jūrmala» (patlaban – «*Baltic Beach Hotel*»), poliklīnikas un slimnīcas Aizputē, slimnīcas Kuldīgā, Rīgas Motormuzeja, velotreka Ventspilī un citu objektu projektēšanā. Nozīmīgākie projekti Rīgā ir «*Swedbank*» centrālā ēka, saukta par Saules akmeni, pirmais augstākās kategorijas jeb A+++ klases biroju komplekss Latvijā – «Rietumu *Capital Centre*» darījumu ēka, VEF ražošanas korpusa pārbūve un citi. Arhitekta projektētās ēkas vairākkārt nominētas un saņēmušas dažādus prestižus arhitektūras apbalvojumus, piemēram, viņš ieguvis 1. vietas konkursos par stacijas laukuma apbūvi Rīgā (1999) un daudzfunkcionāla darījumu centra būvi Ķīpsalā (2001, kopā ar «*Tectum*»).

No 2001. gada novembra V. Valgums strādāja blakus darbā RTU Arhitektūras (2004–2017 – Arhitektūras un pilsētplānošanas) fakultātes Arhitektūras vēstures un kultūras pieminekļu restaurācijas profesora grupā. Pirmos sešus gadus viņš strādāja par lektoru, no 2007. gada – par docentu (praktisko). 2014. gadā V. Valgums sāka strādāt Arhitektūras vēstures un teorijas katedrā, pēc dažiem mēnešiem pārgāja darbā uz Arhitektūras un pilsēt būvniecības katedru. RTU viņš strādāja līdz 2016. gada 30. jūnijam.

RTU profesore Alīda Zigmunde

INTA VĪTIŅA
(16.07.1935–06.08.2022)

2022. gada 6. augustā mūžībā devās RTU Goda darbiniece (2017), Latvijas akmens restaurācijas un zinātniskās izpētes pamatlicēja Latvijā, viena no Latvijas Restauratoru biedrības dibinātājām, restauratore, silikātmateriālu restaurācijas ķīmijas specialitātes vecmeistare, ķīmiķe *Dr. sc. ing.* Inta Vītiņa.

I. Vītiņa dzimusi 1935. gada 16. jūlijā Rīgā. 1958. gadā absolvējusi Latvijas Valsts universitātes Ķīmijas fakultāti, iegūstot specialitāti – inženiere tehnoloģe silikātu tehnoloģijā. Pēc augstskolas beigšanas strādājusi par laboranti Rīgas Politehniskā institūta (RPI; no 1990 – RTU) Ķīmijas fakultātes Neorganiskās un analītiskās ķīmijas katedrā (1958–1962) un ķīmiķu konstruktoru birojā par inženieri (1962–1967). Atgriežoties RPI / RTU Ķīmijas fakultātē (no 1986 – Ķīmijas tehnoloģijas fakultāte, no 2000 – Materiālzinatnes un lietišķās ķīmijas fakultāte), bijusi Silikātu tehnoloģijas katedras vecākā inženiere (1967–1975), Silikātu ķīmiskās analīzes grupas vadītāja, vecākā zinātniskā līdzstrādniece (1975–1991). No 1992. gada – Silikātu materiālu institūta vadošā pētniece. Strādājot RTU, piedalījies Akmens materiālu konservācijas un restaurācijas centra (dib. 1995) darbā un studentu apmācībā akmens restaurācijas specialitātē. Zinātniece I. Vītiņa savu darba mūžu ieguldīja Latvijas kultūras mantojuma saglabāšanā, veicot laboratoriskos pētījumus materiālu sastāviem, korozijas produktiem un konservācijas metodēm un pirmsrestaurācijas izpēti Latvijas kultūras pieminekļiem, izstrādājot konservācijas metodiku un restaurācijas sastāvus. Viņas pirmie pētījumi un praktiskie darbi restaurācijā aizsākās 1984. gadā, glābjot no sairšanas putekļos senos Rīgas Doma krustejas akmens dekorus un apturot Allažu šūnakmens sabrukšanu Rīgas Brāļu kapu ansamblī. Darbu veikšanai tika izstrādātas Latvijā pirmās zinātniski pamatotās akmens konservācijas metodes, un tās tika piemērotas praksē minētajos objektos. Jāmin, ka viņa pielikusi savu roku arī citu kultūras vērtību saglabāšanā, piemēram, Brīvības pieminekli, Rīgas pils, Vecrīgas vēsturiskās ķieģeļu celtnes un akmens portāli, Ventspils pils, Liepājas Sv. Trīsvienības baznīca, baznīcas Lielvircavā,

Mūrmuižā, Ādažos, pieminēkļi «Tālavas taurētājs» Rūjienā, «Vienoti Latvijai» Rēzeknē u. c.

Valsts kultūras pieminekļu inspekcija vairākārt I. Vītiņai piešķir vecmeistara kvalifikāciju silikātmateriālu restaurācijas specialitātē.

I. Vītiņa bija ķīmiķa, silikātu tehnoloģijas speciālista, tehnisko zinātņu doktora (1965), profesora un RPI Ķīmijas fakultātes Silikātu tehnoloģijas katedras vadītāja (1958–1980) Jūlija Eiduka (1904–1986) skolniece, viņa vadībā aizstāvēja tehnisko zinātņu kandidāta disertāciju «Piedevu ietekme uz $\text{LiPO}_3\text{-Al}_2\text{O}_3$ stikla īpašībām» (1974). Nodarbojusies ar jaunu stiklveida materiālu sintēzi, īpašību izpēti un ķīmiskā sastāva analīzi. Publicējusi vairāk nekā 100 zinātniskos rakstus, no tiem 18 kopā ar J. Eiduku.

1958. gadā, sākot darba gaitas RPI, I. Vītiņa kļuva par jaundibinātās Studentu zinātniski tehniskās biedrības pirmo priekšsēdētāju.

Pateicoties I. Vītiņai, kultūras mantojumā vēl ilgi dzīvos viņas mūža veikums.

RTU profesore Alīda Zigmunde